

Arrest

nr. 280 605 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2022 werd deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op dezelfde datum wordt ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel

Schending van de artikel 6, 7, 74/13 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het artikelen 3 E.V.R.M.

7.1. Rechtsgrond bevel

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bevel wordt afgeleverd op grond van het artikel 7,1° van de wet van 15.12.1980 en dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

De verwerende partij beroept zich op een foutieve rechtsgrond voor de aflevering van het bevel.

De verzoeker is een onderdaan van Georgië en kan visumvrij op het grondgebied verblijven. Hij hoeft niet in het bezit te zijn van enig visum.

Georgië is immers opgenomen in de Bijlage II bij de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Hieruit volgt dat Georgische onderdanen niet in het bezit moeten zijn van een geldig visum om in België te verblijven.

De verwerende partij schendt artikel 7 van de wet van 15.12.1980 en de motiveringsplicht.

7.2. Medische situatie verzoeker

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 van de wet van 15.12.1980.

Het artikel 7 van de wet van 15.12.1980. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in V, 2°, 5°, 11 of 12c bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."*

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

De verzoeker zal hierna aantonen dat de artikelen 3 geschonden zijn, alsook het hoger belang van het kind.

Bovendien stelt het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RW 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RW 19.06.2017, RW 17.08.2017).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het CGVS zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

De bestreden beslissing houdt geen rekening de medische situatie van de verzoeker.

Uit de aanvraag 9ter die op datum van 31.05.2022 werd ingediend blijkt het volgende.

Uit het standaard medisch attest van dr. L. Genevrois van 15.03.2022 blijkt het volgende:

A. Medische voorgeschiedenis

-Hepatitis C, therapie gehad in Frankrijk

-Heroïne- en opiumafhankelijkheid

-Depressievestoornis, veralgemeende pijnsyndroom (mogelijks op post-traumatische basis)

B. Diagnose

Sinds 12/2020 in therapie in dagcentrum De Sleutel Mechelen, waarna verbetering van depressie en pijnprobleem. Ook remissie van opiumafhankelijkheid met hulp vernelend.

C. Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

-Medicamenteuze behandeling /medische materiaal

-Methadon 2 mg/d

-Diozepam 10 mg x2/d

-Lyrica 75 mg x2/d

-Interventie/ Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

Ambulant begeleidingsprogramma in Dagcentrum De Sleutel Mechelen

-voorzien duur van de noodzakelijke behandeling

Best veler te zetten om verbetering van geestelijke toestand verder te zetten en te bestendigen

D. Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Hervat in depressie en middelenafhankelijkheid

E. Evolutie en prognose van de aandoening waarvan sprake onder B:

Wisselend afhankelijk van draagkracht en ondersteunend netwerk van patiënt.

Patiënt heeft zeer veel aan de vertrouwensrelatie met behandelend arts

F. Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medische vereist?

Best kan de behandeling in ons centrum verdergezet worden in kader van hervatpreventie en preventie hervat van de depressie.

De medische problematiek van verzoeker is weldegelijk ernstig gelet op het feit dat de aanvraag op grond van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ontvankelijk werd verklaard (zie stuk 2).

Uit de aanvraag blijkt dat de vereiste behandeling niet beschikbaar is in Georgië en als deze al beschikbaar zou zijn is deze niet toegankelijk.

De verwerende partij is op de hoogte van de medische problemen. Hoewel deze elementen deel uitmaken van het administratief dossier, bevat het bevel geen motivering met betrekking tot de medische situatie van verzoeker.

Het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en de bijhorende analyse worden zelfs niet vermeld.

Het is voor de verzoeker volstrekt onduidelijk of er weldegelijk met de medische toestand rekening werd gehouden.

Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 257 730 van 07.07.2021 dat uit de artikelen 5, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn en het principe van de rechten van verdediging blijkt dat een interpretatie conform het EU-recht voorschrijft dat er met betrekking tot de elementen (gezondheidstoestand, gezinsleven en het hoger belang van het kind) opgesomd in het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd.

In casu bevat de bestreden beslissing geen enkele uitdrukkelijke motivering met betrekking tot de medische problemen van de verzoekers zoon, die door de verwerende partij gekend waren.

Zelfs als u Raad van oordeel zou zijn dat de medische problemen van verzoekers zoon onderzocht zijn door de arts adviseur in het kader van de aanvraag op grond van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, moet de verzoeker vaststellen dat de beoordeling van de arts adviseur onvolledig is en geen rekening houdt met het stigma en strafrechtelijke vervolging waarmee druggebruikers in Georgië te maken krijgen.

De arts-adviseur houdt daarnaast geen rekening met het repressief beleid van Georgië inzake drugs en het maatschappelijk stigma dat aan druggebruikers kleeft.

De verzoeker heeft in zijn aanvraag nochtans gewezen op het feit dat het bij hebben of thuis bewaren van dosissen methadon strafbaar is in Georgië.

Uit een rapport van HRW "Harsh Punishment, The Human Toll of Georgia's Abusive Drug Policies" van 13.08.2018 (<https://www.hrw.org/report/2018/08/13/harsh-punishment/human-toll-georgiasabusive-drug-policies>) blijkt dat de politie geregeld onverwachte controles uitvoert bij (voormalige)druggebruikers en hierbij mensenrechtenschendingen begaat:

"Every year, police randomly detain thousands of people for coerced drug testing. Police have broad powers to stop individuals in the streets and compel them to undergo drug testing, if there are "sufficient grounds," including police intelligence, for assuming they are under the influence of drugs. If the person refuses to undergo the test, police can detain them for up to 12 hours in a forensics lab. Georgian law does not provide people held for testing the same rights as detainees, such as the right to make a phone call, even though they are in police detention. This leaves them vulnerable to ill-treatment by police. People whose drug use is problematic and former drug offenders are especially vulnerable to serial, coerced drug testing. "

(HRW, Harsh Punishment)

Personen die verdacht worden onder invloed van drugs te verkeren kunnen onverwachts door de politie getest worden en hebben minder rechten dan andere verdachten. Dit vergroot het risico op mishandeling door de politie. Bovendien worden personen die weigeren getest te worden aangehouden en onder dwang op het gebruik van drugs getest.

Hetzelfde rapport stelt verder het volgende met betrekking tot de gedwongen drugtests:

"Human Rights Watch interviewed over 50 individuals who had been transferred to forensics labs for drug testing. Almost all described how, when in police custody at the forensics lab, police did not afford them basic rights to which detainees should be entitled. The police did not explain to them any of their due process rights, such as the right to a lawyer or to notify a family member of their detention. In some cases Human Rights Watch documented, police would not allow people detained for drug testing to use the restroom when they refused to give urine samples; in a few cases police resorted to slaps and other measures to coerce the person to provide a sample, and in others they were not allowed to make a phone call, or exercise other fundamental rights afforded to a detainee in other circumstances. In a number of cases, police used the testing process to pressure detainees to become informants. The forensics labs that carry out mandatory drug tests are under the jurisdiction of the Ministry of Interior and are not equipped for detaining people " (HRW, Harsh Punishment)

Mensen die weigeren om drugtest af te laten nemen worden geslagen en ontzegt van hun basisrechten totdat ze meewerken aan de test. Sommige verdachten mogen geen gebruik maken van het toilet indien ze niet meewerken. De duur van deze aanhouding kan wettelijk oplopen tot 12 uur. Ander mensen worden gedwongen om informant te worden door de politie. HRW stelde ook een geval vast waarbij een man overleed na het afnemen van een gedwongen drugtest. De politie gaf hem gedwongen vochtafdrijvende middelen:

"In one case documented by Human Rights Watch, a man died shortly after being released from forced detention drug testing, during which police allegedly gave him diuretic pills to force a urine sample."

(HRW, Harsh Punishment)

Deze praktijken zijn in strijd op het verbod van arbitraire detentie vervat in het artikel 5 van het EVRM (zie HRW, Harsh punishment).

Georgië hanteert een nultolerantie inzake drugs waardoor de straffen op het bezit van drugs proportioneel hoger zijn dan voor geweldsmisdrijven zoals slagen en verwondingen, verkrachting en moord. De straf voor het bezit van meer dan 1 gram methadon is opsluiting van 8 tot 20 jaar. De wet laat aan de rechters geen mogelijkheid om rekening te houden met verzachtende omstandigheden en een straf op te leggen die lager is dan het wettelijk minimum. Van de door HRW onderzochte zaken resulteerde slecht 0,8% in vrijspraak:

"Possessing Methadone above 1 gram - 8 to 20 years or life sentence

(...)

As noted above, the "zero tolerance" policy stripped judges of their discretion to use more lenient sanctions for drug-related offenses than the minimum prescribed by the law. The only way to mitigate the harsh punishment would be to enter into a plea deal with the prosecution, which does have the power to set a prison term lower than what is set out in the criminal code.

The conviction rate for drug-related offenses is high. In 2016, of the 4,432 drug-related prosecutions heard by all courts in Georgia, only 18 cases (0.4 percent) resulted in acquittal." (HRW, Harsh Punishment)

Uit het bovenstaande blijkt zeer duidelijk dat de verzoeker bij terugkeer naar Georgië omwille van zijn drugsverslaving en behandeling, indien deze al voorhanden zou zijn, problemen zal krijgen met de politie. Hij riskeert arbitraire vrijheidsberoving en gedwongen drugtests.

De verzoeker krijgt van de apotheek verschillende dosissen methadon per keer. Het gaat soms om een hoeveelheid voor één week of langer in samenspraak met de behandelende arts. De verzoeker kan voor het bezit van methadon een langdurige gevangenisstraf opgelegd krijgen.

Omdat de verzoeker dagelijks methadon moet innemen, zal hij ook niet kunnen werken in Georgië. Hij wees hier ook op in zijn aanvraag.

Het is volgens de Georgische strafwet verboden om methadon bij te hebben of thuis in te nemen. Hierdoor moeten personen die een substitutietherapie volgen zich dagelijks op de plaats van hun behandeling aanbieden om hun voorgeschreven dosis te kunnen innemen:

" Leur problème principal réside dans le fait que, la méthadone ne pouvant pas être emmenée et prise à domicile, les toxicomanes doivent se présenter quotidiennement dans ces centres, et qu'il peut leur être difficile de s'absenter de leur lieu de travail. Le coût des traitements privés de substitution est par ailleurs assez élevé au regard du niveau de vie moyen, puisqu'il s'élève entre 18 et 35 GEL journaliers selon la dose de traitement prescrite. ü Un article de 2018, publié dans l'International journal of Drug Policy; note que les usagers de drogue rencontrent en outre parfois des difficultés dans l'accès à un suivi médical adapté du fait des horaires peu flexibles des centres médicaux, de leur distance géographique, du délai d'attente ou encore des attitudes parfois réticentes des professionnels du domaine de la santé à les soigner. »

(OFPPRA, Rapport de mission en Géorgie du 22 juillet au 28 juillet 2020, p. 47) (http://ofdro.aouv.fr/sites/default/files/atoms/files/181219_geo_rapport_mission_ofpra_0.pdf)

Uit het rapport van OFPPRA blijkt dat deze therapie ook zeer duur is en dat de medicijnen met eigen middelen betaald moeten worden. Bovendien zijn er problemen met toegang door het feit dat er geen flexibiliteit of begrip is vanwege het medische personeel naar de personen in substitutietherapie.

Hierdoor is het onmogelijk om werk te vinden omdat de verzoeker dagelijks en op een vast tijdstip methadon moet innemen.

De verzoeker zal in Georgië gelet op bovenstaande elementen niet behandeld worden. Daarnaast loopt hij het risico om het slachtoffer te worden van willekeur van de politie en arbitraire detentie omwille van zijn voormalig druggebruik en huidige behandeling.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier waardoor de artikelen opgesomd in het middel geschonden zijn.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

3.2. Verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Waar verzoeker betoogt dat hij een Georgische onderdaan is en derhalve niet dient te beschikken over een visum, blijkt inderdaad dat verzoeker niet over een visum dient te beschikken om voor minder dan drie maanden naar België te reizen. Verzoeker betwist echter geenszins dat deze termijn van drie maanden reeds overschreden werd en dat hij op heden niet beschikt over de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk een geldig visum. De motivering dat verzoeker geen visum heeft, is wel degelijk pertinent.

In een volgend middelonderdeel beroept verzoeker zich op de schending artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker, dient te worden opgemerkt dat op dezelfde dag als die waarop het thans bestreden bevel om het grondgebied werd genomen, tevens een beslissing werd genomen waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de elementen die hij in het thans voorliggend verzoekschrift naar voren brengt, ook reeds in de voormelde aanvraag naar voren heeft gebracht. De Raad merkt nog op dat hij het beroep tegen de voormelde verblijfsbeslissing op 23 november 2022 bij arrest nr. 280 604 heeft verworpen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT